

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

8. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE I

AARSABONNEMENT 3 KR.	UDGIVER: MARINEFORENINGEN EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR MØNTERGADE 22, MEZZANINEN, TELEFON: BYEN 3448 ANNONCEEKSPEDITION: DR. DAGMARS ALLÉ 22 VALBY — KØBENHAVN, TELEFON: VALBY 828 x	ENKELTE NUMRE 25 ØRE
----------------------	---	----------------------

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU OG AXEL IUDEL

Ved Nytaarskuren den 8. Januar overbragte Formanden Marineforeningens allerunderdanigste Nytaarslykønskning til HANS MAJESTÆT KONGEN, der takkede og anmodede Formanden om at overbringe HANS MAJESTÆTS Ønske om et lykkeligt Nytaar for Marineforeningen.

Torsdagen den 17. Februar 1921 Kl. 7 Aften afholder København-Kredsen den aarlige GENERALFORSAMLING i Studenterforeningens Lokaler. Dagsorden i Henhold til Lovene og eventuelt indkomne Forslag.

Efter Generalforsamlingen Foredrag af Hr. Arkitekt *E. W. Marston* om »Det danske Redningsvæsen«, ledsaget af Lysbilleder.

BESTYRELSEN

AARGANG 1896

MARINERE af Aargangen 1896 paatænker at afholde en festlig Sammenkomst i Anledning af 25. Aarsdagen for deres Indkaldelse til Marinen. Deltagelse bedes anmeldt til Marineforeningens Kontor Møntergade 22, Telf. Byen 3448. Nærmere Meddelelse vil senere udgaa fra Festkomiteen.

EN SMUK GAVE

Den svenske Kommandørkaptajn, Kammerherr *Göran af Klercker*, der er korresponderende Medlem af Marineforeningen, har haft den smukke Tanke ved Juletid at tilstille Redaktionen et Beløb af **200 Kroner** til Anvendelse til Understøttelse for Trængende indenfor Marinen.

Vi bringer Kammerherren som Medlem af vor Forening vor hjerte-

ligste Tak for hans varme og venskabelige Følelser for denne og som Repræsentant for vort svenske Broderfolk for hans Følelser for Danmark, som vi forøvrigt kan oplyse, at Kammerherren er knyttet til med ret usædvanlige Slægtskabsbaand, idet Kristian den IV's og Kristine Munchs Datter Leonora Christina er hans Morfaders Mormoders Farmoders Moder.

Gaven vil blive overgivet en trængende Familie indenfor Marinen.

LOKALKREDSSEN FOR KØBENHAVN

Ifølge Bestyrelsens Beslutning er der iaar ligesom foregaaende Aar tilsendt Marinehospitalet som Bidrag til Patienternes Julefest et Beløb af 125 Kroner.

MARINEFORENINGENS SKYTTELAV

Ved Skyttelavets sidste Sammenkomst indsamledes der mellem Deltagerne et Beløb af 65 Kroner, der tilsendtes Marinehospitalet som Bidrag til Patienternes Jul.

ULYKKERNE VED HARBOØRE D. 24. OG 31. DCBR. 1920

Marineforeningens Lokalkreds for København og Omegn har i Anledning af de ved Harboøre Juleaften og Nytaarsaften 1920 indtrufne sørgelige Ulykker, ved hvilke Fisker Jens Nygaard fra Vrist, Kutterfører Jakobsen og Fisker Jens Lyng, de sidste to samtidig Nytaarsaften og umiddelbart ved Landingen i forrygende østlig Snestorm, tilsatte Livet, tilstillet de Efterladedes Familier hver 50 Kroner.

KØBENHAVN-KREDSSENS MØDE DEN 14. DECEMBER 1920

Trods Julens Nærhed havde et stort Antal Medlemmer givet Møde i Studenterforeningens store Sal, og ligeledes et Antal Marinere og Navigationslever, hvis Tilstedeværelse blandt os paa Foreningens Mødeaftener snart er hævdunden, — og, det mener vi at kunne sige, — til Glæde for baade Gæster og Værter. De unge Mænd følger med synlig Interesse, hvad der foregaar, og lader til at befinde sig godt, men vi mener ogsaa at kunne udtale uden Selvros, at mere tvangfrit og kammeratligt Samvær end det, Marineforeningen byder paa, vil de næppe finde andetsteds, — og saadan skal det ogsaa være. Vi byder dem til os ikke blot for den øjeblikkelige Fornøjelse, vi kan have deraf, ikke blot for Marineforeningens Skyld, men fordi vi ved, at naar mange af dem en Gang færdes i det Fremmede, vil det være godt for dem at vide, at der i Hjemmet, i Fædrelandet er en stor Kreds af Mænd, der følger dem med Interesse og forstaar det Arbejde, de udretter.

Det være med det samme sagt, at Salens lave Temperatur gjorde et betydeligt Skaar i det Velbefindende, de fleste ellers giver tilkende ved vore Møder i Venners og gode Kammeraters Lag. En Hundekulde lammede efterhaanden, — ikke Humøret — men den vanlige Vivacitet, — og det falder lidt svært at se Bordfællerne efterhaanden sidde med stampende Fødder og Hænderne begravede i Lommerne. — Ikke desto mindre syntes denne Ubehagelighed, — hvad Grunde i Bygningens indre Administration den nu maa skyldes, — Brandseksmangel er det absolut ikke, og vi venter sikkert, at Tilfældet ikke gentager sig, — ikke at svække Interessen for Aftenens første Foredrag, Formandens Grosserer *Valdemar Schous* „Rejse til Ceylon“, ledsaget af farverige Billeder fra denne skønne Ø, hvor Paradisets Have siges at have ligget. Baade Natur, Mennesker og Bygninger er saa ejendommelige, at vi godt forstaar den Glæde, hvormed Foredragsholderen fremviste Billederne og den Fortrolighed med Emnet, hans Rejseerindringer vidnede om. Som vi ved en tidligere Lejlighed har udtalt efter at have hørt Grosserer *Schous* Foredrag om Indien, vidner de af Billederne, der er tagne af ham selv, — og det er langt den største Del, om en virkelig fremragende Evne til netop at faa fat i de Situationer og de Mennesker, der har varig Interesse; han bruger sit Camera med mere end Amatørfærdighed. Og vi andre, der følger ham paa det hvide Lærred, faar virkelig Udbytte af disse Rejser. Største Delen af Billederne var farvelagte, virkelig smagfuldt og naturtro, — en yderst vanskelig og farlig Ting, der her var lykkedes fuldtud. Paa Forsamlingens Vegne takkede Næstformanden, Arkitekt *Marston*, Foredragsholderen for den interessante Oplevelse, og hertil sluttede Alle sig med det varmeste Bifald.

Ved Velvilje fra Ministeriets og Orlogsværftets Side var der, som Illustration til det Foredrag om „Det danske Redningsvæsen“, som Næstformanden senere vilde holde, i Salen opstillet en meget smuk Model af den Type af Redningsbaade, som bruges herhjemme. Modellen har ellers sin Plads i Orlogsværftets Modelsamling paa Holmen, men var, med den Imødekommen, vi stedse har kunnet glæde os ved fra Ministeriets og Værftets Side i Arbejdet for at sprede Kendskabet til Marinens Virksomheder, for dette Tilfælde udlaant til Marineforeningen og opstillet paa et Bord i Salen, hvor en videlysten Skare trængtes om den. Den vakte almindelig Beundring.

Efter at Spisningen havde fundet Sted og man var naaet til Kaffen, forevistes et Udvalg af Foreningens Lytbilleder, og paa et desværre temmelig fremrykket Tidspunkt kunde derpaa Næstformanden begynde paa Meddelelserne om Redningsvæsenet. Saavel disse som de ledsagende Billeder interesserede Medlemmerne stærkt, at dømme efter det ledsagende Bifald, men den tidlige Lukketid umuliggjorde at føre Foredraget tilende, saaledes at dette maatte afbrydes omtrent midtvejs. Det er derfor Hensigten at gengive hele Foredraget ved et af Møderne i Januar eller Februar, — de Billeder, der ikke blev Lejlighed til at vise denne Gang, er ikke de mindst interessante.

Det blev en god, — men for righoldig Aften. Det viste sig, at der bør økonomiseres med de Foredragsemner, vi raade over, og at en hel Aften med Lytbilleder er for meget. Trods den derved indhøstede Erfaring er Bestyrelsen dog af den Mening, at man hellere maa have for meget at byde Medlemmerne, end for lidt. Dertil kommer, at Lytbilledarkivet er i stadig jævn Vækst, saaledes at dette baade belærende og underholdende Materiale i en lang Fremtid vil være forhaanden, — ikke mindst efter de begivenhedsrige Sommersæsoner, vi forhaabentlig gaar i Møde. Men der skal ogsaa være Tid til paa en Mødeaften at faa en Passiar med Sidemanden, — og det blev der ikke rigtig denne Gang.

E. W. M.

KØBENHAVN-KREDSSENS FORENINGSMØDE DEN 13. JANUAR 1921

Kaptajn Godfred Hansens Foredrag „Ved det yderste Hav“, en Beretning om Undsætningsekspeditionen til Roald Amundsen.

Sjælden, — om overhovedet nogensinde før, — har Lokalkredsen kunnet mønstre et saadant Opbud af Medlemmer, som til dette Foredrag i et Antal af over 400 fyldte Studenterforeningens store Sal, — en Mængde kendte Ansigter blandt de Trofaste, talrige Officerer og Underofficerer og tillige en hel Del ny Medlemmer. Og denne usædvanlige Tilstrømning, der maatte fryde Bestyrelsens Hjærter som et Tegn paa, at Foreningen er livskraftig og stor, og at det kan lade sig gøre at holde en saadan Mønstring, kan kun virke som et Incitament i fremtidige Bestræbelser for at samle Medlemmerne ligesaa talrigt.

Noget bedre og mere aktuelt end Kaptajn *Godfred Hansens* Beretning om Hjelpeekspeditionen til Roald Amundsen kunde man heller ikke byde paa. Ekspeditionen til hine barske Egne, deroppe ved det yderste Thule, ved det yderste Hav, Grønlands og Grant Lands Nordspidser ud mod det store Polarbassin, 57 danske Mil fra selve Polpunktet, skulde nok formaa at samle en interesseret og videbegærlig Skare.

Og i om mulig endnu højere Grad Foredragsholderen selv. Allede længe har han hørt til de Bedste i den arktiske Forsknings Historie, han, der som ganske ung Mand som Amundsens Næstkommanderende paa „Gjøa“, den lille Jagt, var med til at fuldende Nordvestpassagen gennem Polarhavet nordenom Nordamerika. Intet Under, at det nu blev ham, der, da Amundsens sidste Ekspedition ikke har faaet det helt planmæssige Forløb i sin aarelange Fart over Polarhavet og muligt over selve Polpunktet, blev den, der straks tilbød sig til at drage ud og nedlægge det Proviantdepot, der skulde hjælpe Amundsen hjem.

Paa Salens ene Endevæg var ophængt to, flere Meter høje Kort, det ene visende hele den nordlige Polarregion, det andet det specielle Felt af Nordgrønland og Grants Land, paa Amerikasiden, som dannede Hjelpeekspeditionens Arbejdsfelt, og paa disse Kort var henholdsvis Amundsens formodede Rute over Polarhavet og Godfred Hansens Vej afsatte.

Efter at Formanden havde budt Foredragsholderen Velkommen, gav han Ordet til denne, der efter at have besteg Talerstolen modtoges med en Bifaldsstorm, der maatte vise ham, at det var en særdeles modtagelig Forsamling han vilde komme til at glæde med sine Oplevelser fra den dristige Færd. Og Tilhørerne skuffedes ikke. Der var en øjeblikkelig Kontakt tilstede, der øgedes for hvert Minut og ofte afløstes af spontane Bifaldsudbrud. Kaptajn Hansens friske og djærve Personlighed havde straks fast Tag i Tilhørerne og slap ikke dette, hvad enten han berettede om Farer og Besvær eller midt under dette gengav de humoristiske Sider, han havde formaaet at aflure den paagældende Situation, — eller rettere, som den ægte Københavner han er, ikke havde kunnet lade være at aflokke den. Altsammen ene mellem fire fortræffelige Eskimoer og glimrende Hjælpere, med hvem han dog ikke havde kunnet veksle et Ord i deres eget vanskelige Sprog.

Afrejsen foregik fra København i Juni 1919 til *Knud Rasmussens* og *Peter Freuchens* Handelsstation Thule ved Kap York paa Melvillebugtens Nordside, oppe i dette i Udstrækning enorme Land, hvis Afstande ser saa smaa ud paa Kortet, men hvis Vejlængder betyder maanedlangt Slid i isnende Kulde og Storme. Malende beskrev Kaptajnen Naturen og Menneskene deroppe i det yderste Thule, — Udrustningen og Starten til den lange Færd op til Cap Columbia, en Vejlængde som fra København til Rom, — 800 Kilometer op, og ligesaa mange tilbage, dels paa Isfoden langs Landet, og saa paa selve Isen, da denne nordpaa blev fast nok, og gennem Smith Sund og Kane Bassin ad Kennedy og Robeson Channel indtil Grant Lands Nordside, hvor Cap Columbia ligger som det Polen nærmeste Punkt, som Amundsens ventes at ville søge til, hvis han, ligesom Nansen i sin Tid, forlader sit sikre Skib for med Slæder eller paa sin Fod at søge selve Polpunktet, som jo forørygtig Peary allerede i 1909 har været paa. I smukke Vendinger omtalte Kaptajnen den Hjælp der var ydet ham paa Thule inden Ekspeditionens Start, og Hjemkomsten dertil efter vel tilendebragt Færd.

Saa fulgte Lytbilleder fra disse fjerne Egne, der efter Sigende altid drager den tilbage til sig, der een Gang har besøgt dem. Og selv om Billederne fattedes de straalende Farver, kunde man dog godt forstaa det storslaaede i denne Natur, der kan se saa klar og blank ud med tusinde lokkende Farver, men som mere end nogen anden under det straalende Ydre gemmer utalte Farer og kræver aldrig slappet Agtpaaagivenhed.

Med stormende Bifald takkede Medlemmerne Kaptajn Godfred Hansen for dette glimrende Foredrag, der sikkert vil blive staaende i deres Erindring som en virkelig Oplevelse, en beskeden Beretning om en mærkbar Daad i den arktiske Forsknings Historie.

Efter at Formanden, Grosserer *Vald. Schou*, havde takket Kaptajnen, gik man tilbords. Her bragte Næstformanden, Arkitekt *Marston*, paany en Tak for den Glæde, det havde været at høre og se Kaptajnen blandt Foreningens Medlemmer og mindede tillige om det Arbejde, der fra dansk Side er gjort i den arktiske Forskning, fra Tolken *Carl Petersen*, der i Halvtredserne i forrige Aarhundrede ledte Mc. Clintock-Ekspeditionen til Fundet af den længe eftersøgte, forulykkede Franklin-Ekspedition, Kommandørerne Holms og Amdrups Ekspeditioner, Kaptajn Ryders, Kaptajn Hovgaard paa Nordenskjold-Ekspeditionen til Nordøstpassagens Opdagelse, Mylius-Eriksens og

Knud Rasmussens Ekspeditioner, Einar Mikkelsen, til Godfred Hansen som Amundsens Ledsager ved Nordvestpassagen og nu sidst som hans Hjælper paa Vejen hjem fra Polarhavet, — og udtalte Forvisningen om, at de smukke Traditioner, der ved dette Arbejde af danske Mænd og Søofficerer og disses Medarbejdere er skabt, ikke vil svækkes men føre til nye Resultater til Ære for Forskerne og deres Fædreland.

Man afsang derpaa en af Direktør *Burcharth* forfattet, smuk Sang, der høstede fortjent Bifald. Kaptajn Hansen talte for dem paa Ekspeditionerne, hvis Navne ikke altid nævnedes, men som fortjente Æren for det fuldførte Arbejde i ligesaa fuldt Maal som Lederne, og sluttede med at bringe Foreningen en Tak.

Hovedforeningens Næstformand, Grosserer *K. L. E. Jensen*, talte senere for det gode Kammeratskabs Fremme og for Foreningens Trivsel, og Sangene klang gennem Salen som saa ofte før. Kaptajn *Ipsen* talte for det smukke Forhold, som har udvilet sig i Aarenes Løb mellem vor Flaade og Marineforeningens Kredse Landet over, et Forhold der stedse gør Skibene mere end velkomne i Havnene Landet rundt og Marineforeningens Medlemmer til mere end velkomne Gæster ombord, — et Forhold af største Betydning, — og sluttede med at udbringe et Leve for dette Forholds fremtidige Vækst, der besvaredes med kraftige Hurra.

Overretssagfører *Schoustrup* bragte de tilstedeværende Gæster, de unge Marinere og Navigationselever, en Hilsen og Velkomst og udbragte et Leve for Ungdommen.

Det var en minderig Aften, og af disse har Aarene efterhaanden bragt os en Del til fælles Glæde og fælles Belæring. Vi nærer Haabet om, at det ad Aare maa lykkes os at samle Medlemmerne endnu talrigere ikke blot her, men Landet over om Foredragsholdere som Godfred Hansen.

E. W. M.

HELSINGØR-KREDSSEN

afholdt Fredag den 3. December sin Stiftelsesfest paa Hotel „Øresund“. Vi havde den Glæde at København-Kredsens Formand, Grosserer *Schou*, Arkitekt *Marston*, Forfatteren *Axel Iuel* og flere andre københavnske Medlemmer beærede Festen ved deres Nærværelse.

Efter at Kaptajn *Thiele* havde holdt et med talrige Lysbilleder rigt illustreret, interessant Foredrag om Marinens Flyvevæsen, gik man tilbords og lod Hotelllets gode Mad vederfares Retfærdighed. Formanden bød Velkommen og udbragte en af 9 Hurraer besvaret Skaal for Kongen.

Derefter talte Grosserer *G. E. Olsen* for Aftenens Foredragsholder. Nu bad vort Æresmedlem Kommandør *Bardenfleth* om Ordet og talte ligeledes for Kaptajn *Thiele* og vort Flyvevæsen.

Kaptajn *Thiele* takkede.

Dr. *Klubien* udbragte derpaa et Leve for Kommandøren.

Herefter talte Farvehandler *Bertram* for de københavnske Gæster, paa hvis Vegne Grosserer *Schou* takkede og udbragte en Skaal for Foreningen.

Efter at flere andre, blandt andet Kommandør *Bardenfleth*, der talte smukt for *Axel Iuel*, og Arkitekt *Marston*, der talte for Dannebrog, havde haft Ordet hævdedes Bordet og man samledes i de tilstødende Lokaler om Kaffebordene.

Her glædede *Axel Iuel* os ved at oplæse flere af sine prægtige Digte.

Desværre maatte vi nu sige Farvel til vore Gæster, da de skulde naa sidste Tog til København, men de lokale Kammerater tilbragte endnu nogle Timer med hinanden i et behageligt Samvær, hvor Taler og Sange vekslede.

Hotelllets nye Vært, Hr. *Thestrup Andersen*, viste os den Opmærksomhed at sende os et Par Boller Punsch, der jo yderligere satte Stemningen op.

Da vi lidt over Lukketid brød op, var alle enige om at have tilbragt en usædvanlig fornøjelig Aften, men ogsaa at dette for en stor Del skyldtes vore københavnske Gæster, som vi beder modtage vor hjerteligste Tak for den Interesse, de altid har vist Kredsen her.

K.

SAMMENKOMSTEN DEN 7. DECEMBER 1920

Trods Juletravlhed og Dyretid havde Skyttelavet den Aften en Tilslutning, som aldrig før nogen Julemaaned. Men Bestyrelsen bød da ogsaa paa en Attraktion, som et Foredrag om de olympiske Lege 1920 i Antwerpen, holdt af Baadsmænd *Ernst Hansen*, der præcis som et Uhr gjorde sin Entré, medens de 8 Glas blev slaadet.

Efter Formandens Velkomsthilsen spistes Aftensmaden, og der oprulledes en Række Lysbilleder, ledsaget af Foredragsholderens interessante og underholdende Forklaring. Forbløffende var den fænomenele Hukommelse, hvorved Baadsmænd kunde præsentere de forskellige Sejrherre, selv med de mest malabariske Navne, og erindre Maalene paa Spring og Tiderne for Løb o. s. v.

Man jublede over hver dansk Sejr og særlig, vi er jo Sømand, da det flotte danske Pigehold kom paa Lærredet; men man blev lidt bitter over det ringe Hensyn, der toges til de smaa Nationer. Det kunde ses paa Lysbillederne, at det varede næsten et Kvarter, inden f. Eks. det danske og finske Flag blev hejst paa Taarnet til Tegn for Sejr, medens de store Nationers Flag straks var parat. Ligeledes var man mindre glade for det systematiske Optrækkeri og den partiske Bedømmelse af Opvisningerne.

Men det var kvikt fortalt, og Formandens smukt motiverede Tak til Foredragsholderen blev efterfulgt af et begejstret Leve fra Kammeraterne.

En Indsamling til Fordel for Julefesten paa Marinehospitalet indbragte 65 Kr., som sendtes til Inspektøren, Løjtnant *Kragh*.

Under det paafølgende Samvær berettede Formanden, at ved første Sammenkomst i det nye Aar vilde Nytaarsrevuen løbe af Stabelen paa en hidtil paa noget Theater anvendt Façon.

AALBORG-KREDSSEN

Haandværkerforeningens Festsal var den 11. November fyldt til sidste Plads af gamle og unge Marinere, af Skipperne og Sejlsportsfolk, kort sagt alt, hvad der blot havde den mindste Antydning af Saltvand og Tang ved sig. Og det blev en Aften, der ganske stillede den fornøjelige Forenings hidtidige Festarrangementer i Skygge.

Kaptajn *Godfred Hansen* afslørede sig som en Kausør af Guds Naade. I et charmerende Sprog, krystallisk rent i sin formfuldendte Elegance og funkende af Vid og Pointe, hvælvede han en farveflimrende Polarhimmel over sine Tilhørere, fuld af Nordlys og Stjerne-diademer, Halvmaaner og Bimaaner; og under dette sælsomme Himmelstrøg tegnede han Nordgrønlands geografiske, geologiske, zoologiske og biologiske Fysiognomi i ejendommeligt farvende Ord. Selv osende Spæklammer og alt andet end appetitlige Eskimo-Menuer fik et Præg af Skønhed over sig, som uforglemmeligt rodfæstedes i den lydhøre Forsamling. Og da den fortræffelige arktiske Forsker omsider havde ført vore Marinere tværs over Isen mellem Grønland og Amerika paa sine Hundeslæder og paa Vejen præsenteret dem for baade Vest-Grønlandere og Kap York-Eskimoer, da Bjørne og Bisonokser var blevet nedlagt og hele Fingals-Grotter af Is var blevet beset, og da endelig Depotet var blevet vel anbragt ved Kap Columbia og Ekspeditionen uden Uheld var vendt tilbage til Thule — ja, da havde Kaptajn *Godfred Hansen* forlængst holdt sit Indtog i Aalborgensernes Hjerter. Og det varme Bifald, der efter Foredragets Slutning hilste ham var ikke alene Tak for den celebre Underholdning, men først og fremmest en Hyldest til den sympatiske og charmerende Repræsentant for den danske Marine, der ved denne Haandsrækning til den norske Polarforsker paany har bragt vort Land en smigrende Omtale i Udlandet.

Samtlige Soldaterforeninger, Skipper- og Sømandsforeningen, Sejl-sportsklubberne m. fl., alle med Damer var inviterede til at overvære Foredraget, og en meget stor Forsamling fyldte Haandværkerforeningens store Festsal.

Efter Foredraget begav Størsteparten af Tilhørerne sig op i Selskabslokalerne paa 1ste Sal og ved det fælles Kaffebord tilbragte man nu Resten af Aftenen under de muntre og tvangfri Former, der er et Særkende for de gamle Marinere.

Mange Talere havde efterhaanden Ordet; bl. a. Formanden, der takkede Kaptajn *Hansen*, hvorpaa denne talte for Marineforeningen. Senere talte Dr. *Carstensen*, Oberst *Lind-Hansen*, Oberstløjtnant *Tychsen*, Politibetjent *Høfler* m. fl., og under flittigt Benyttelse af vor fortrinlige Sangbog svandt Timerne kun alfor hurtigt. Et nyt og smukt Minde var paa værdig Maade føjet til de mange andre, der i Forvejen har gjort vor Forening saa populær, en Kendsgerning hvorom det stadig stigende Medlemsantal da ogsaa bærer glædeligt Vidnesbyrd.

GRENAA-KREDSSEN

afholdt Onsdagen den 29. December, Kredsen Stiftelsesdag, paa Badehotellet en Julefest for Medlemmernes Børn. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ var der samlet saa mange Børn, som Hotelllets Lokale kunde rumme, og paa Signal af Baadsmændsfløjten marcheredes der til Musikens Toner ind i den til Fest udsmykkede Sal, hvor Flaget, efter at Salen var fyldt til sidste Plads af saavel Voksne som Børn, blev hejst paa sædvanlig Vis. Formanden mindede alle om det begivenhedsrige Aar, og idet han bad alle forene sig med ham i Ønsket om „Gud bevare Kongen og vort genforenede Fædreland“, meddelte han Børnene, at Aftenen nu var deres og haabede, at de vilde more sig paa en Maade, der var Marineforeningens yngste værdig. Dansen tog nu sin Begyndelse og fortsattes til Kl. 8 $\frac{1}{2}$, til hvilken Tid der blev spillet op til March, og Børnene marcherede ind til fælles Chokolade-Bord.

Ved hver Kuvert laa en Vifte til Pigerne og forskellige Smaating

til Drengene samt til alle et Kort med Billede af Kongen, med den lille Pige siddende foran paa Hesten ved Genforeningen, samt en Devise:

„Nordslesvig frelstes fra Voldsmagtens Gru,
Sydslesvigs danske kæmper endnu“

Paa Bagsiden de 5 Vers af „Der er et yndigt Land“. Efter at denne Sang var afsunget, talte Redaktør *Lønskov* i smukke Ord til Børnene om vort Fædreland og disse udbragte et 3-foldigt Hurra for Danmark. Da Børnene erklærede ikke at kunne spise eller drikke mere, marcherede de igen ind i Salen og fortsatte Dansen under Liv og Lystighed. Kl. 10 uddeltes en Kotillon (grundet paa de slette Pladsforhold kan en saadan ikke opføres) til Børnene, bestaaende af Huer, Knold og Tot, Trækklapper og smaa paaklædte Tumlinger, og Dansen fortsattes til Kl. 12, da Flaget blev strøget og „Kongernes Konge“ blev afsunget staaende af den store Forsamling af Voksne og Børn, og efter at Fabrikant *Wickmann* i begejstrede og smukke Ord havde talt for Marineforeningen i sin Helhed og Lokalkredsen i Særdeleshed, udbragtes der et 3-foldigt Hurra for Marineforeningen og dens Bestyrelse og Formand, og straks efter brød Forsamlingen op.

RANDERS-KREDSEN

afholdt Onsdag den 29. December en i alle Maader vellykket Julefest. Man samlede i Klubben „Harmonien“s festsmykkede Lokaler og præcis Kl. 7 aabnedes Døren til Festsalen. Til Tonerne af Holmens faste Stok marcherede nu de ca. 150 Børn ind og tog Opstilling om det smukt pyntede Juletræ, medens de Voksne fordelte sig rundt i Salen. Saa lød „Kong Christian“ og Flaget hejstes, hvorefter Formanden i en kort Tale bød alle Velkommen; og nu blev en omdelt Julesalme afsunget. Smukt og stemningsfuldt lød de mange friske Barnestemmer. Dermed var den alvorlige Del af Festen forbi og Børnenes Dans om Juletræet begyndte, hyppigt afbrudt af den rigelige Uddeling af Juleknaas og Legetøj. Var det end ikke Ørenlyst, saa var det Øjenlyst at se den Glæde, hvormed enhver behandlede de modtagne Gaver, og Jubelen var paa Kogepunktet lige til Kl. 10 da Børneballen sluttede og de mindste var ved at falde fra.

De større fik Lov til at deltage i de Voksnes Bal lige til Kl. 1, da Formanden gav Ordre til at stryge Flaget og udtalte Ønsket om et glædeligt Nytaar og at vi alle maatte samles igen til næste Jul. Med et rungende Leve for Randers Marineforening sluttede denne prægtige Julefest.

72.

MINEBØSSERNE

I Berlingske Tidendes „Søfartstidende“ for 4. Januar har Kommandør *J. H. Schultz* som Formand for Bestyrelsen for „Sømandsforeningen af 1856“ meddelt Offentligheden Resultatet af Minebøssernes Virksomhed i det forløbne Aar.

Da Marineforeningen, saavel her i København som i Lokalkredsen ude i Landet, har medvirket stærkt i denne smukke Sag, mener vi, at Aarsberetningen vil have Interesse for Medlemmerne, idet vi med Kommandør *Schultz* udtaler Haabet om, at den Følelse, — eller Medfølelse, — for vor Sømandsstand i dennes Kampe og Tabet for Nationen under Verdenskrigen, og den Forstaaelse af Standens Betydning i baade Krig og Fred, som Verdenskrigen vakte hos det danske Folk, ikke maa være en forbigaaende Stemning, men fremdeles tilføre de Efterladte efter Sømandsstandens Ofre, der jo som bekendt er ca. 500 Mand, — et saadant aarlig Beløb, at dette maa kunne betyde en virkelig Hjælp. En meget stor Del af de Omkomne var gifte og havde Børn, saa man vil let forstaa, at det er mange Hjem og mange Enker og Børn der har moralsk Krav paa al den Støtte, Nationen formaar at yde dem som Tillæg til Pensionerne. Vel er vor Forening en af Landes største og vel veed vi, at der næppe findes et eneste af vore Medlemmer, der ikke selv har givet sit større eller lille Bidrag baade een og flere Gange, — men vi er ogsaa forvissede om, at vi alle vil agitere blandt vore Venner og Bekendte for, at der endnu i en Aarrække maa kunne tilflyde Minebøsserne Beløb, der ikke staar tilbage for, men helst overgaar, hvad Aaret 1920 udviser.

At give sit aarlige Bidrag til Minebøssen burde være ligesaa selvfølgelig som at betale sin Skat.

Ialt er der opsat 24 Minebøsser Landet over. I København findes to, en paa Langelinie og en i Frederiksberg Have; iøvrigt findes Bøsserne i følgende Byer: Gilleleje, Rungsted, Korsør, Stubbekøbing, Nyborg, Svendborg, Marstal, Ærøskøbing, Faaborg, Odense, Fanø, Kolding, Fredericia, Vejle, Horsens, Aarhus, Randers, Grenaa, Aalborg, Skagen, Rønne og Gudhjem.

Indtægten har ialt været 17,169 Kroner, der er indkommet med

10,271 Kr. i Langelinie-Minebøssen
2,779 Kr. i Frederiksberg Haves Minebøsse
4,119 Kr. i Provins-Minebøsserne

Ifølge Ministeriets Bestemmelse er Fordelingen ordnet saaledes, at Minebøsserne udenfor København afgiver $\frac{1}{3}$ af deres Indtægt til „Sømandsforeningen af 1856“, hvis Medlemmer er fordelte over hele Landet, medens de resterende $\frac{2}{3}$ kan anvendes til lokale Forhold, Sømandsstanden vedrørende.

ET 25 AARS JUBILÆUM

Kammerat HANS ROSE, D. M. F. M.

Kammerat Hans Rose er født i Skelskør den 16. September 1859 og blev uddannet til Smede- og Maskinarbejder, hvorefter han i 13 Aar gjorde Tjeneste i Marinen ved Søminekorpset, senest i Juni 1891 som Sømineassistent, da han kom til Skade med sin højre Haand og blev pensioneret fra Marinen.

Nytaarsdag 1896 blev Kammerat R. ansat som Kirkebetjent ved Holmens Kirke, hvor han i de forløbne 25 Aar har varetaget sin Gærning med stor Interesse og til sine Foresattes fulde Tilfredshed, saa at Hs. M. Kongen den 3. Maj 1914 personlig tildelte ham Fortjenstmedaljen i Sølv, og den 5. September 1919 ved Kirkens 300 Aars Jubilæum fik han Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

R., der i en Aarrække har været Forsvarsbroder og nu for kort Tid siden er blevet Medlem af Marineforeningen, har fire Sønner, der ligeledes er her i Foreningen, og en femte, der for Tiden aftjener sin Værnepligt ved Søværnet. Han har altid været en god Familiefader, som har forstaaet at give sine Børn et godt Hjem og en god Opdragelse.

Det er derfor forstaaeligt, at Marineforeningen gennem disse Linier ønsker at hædre vor Kammerat og haabe for ham, at de Aar, der følger, maa blive lyse og lykkelige, og at den Trofasthed, han har vist i sin Gærning, maa blive overført paa vor Forening, saa vi endnu i mange Aar, maa have den Glæde at være sammen med Kammerat Rose.

DEN DANSKE SØSPEJDERBEVÆGELSE

Naar man har været Vidne til den frodige Vækst, Marineforeningen har haft i sin forholdsvis korte Levetid, kan det ikke undre, at man begynder at nærme Haab om, at den Tid vil vende tilbage, da den danske Nation atter vender Blikket mod Havet og faar Øjnene op for de store Fremtidsmuligheder, det er Vejen til, og den Betydning, det har for den danske Ungdom at faa en Del af sin Opdragelse paa Søen.

I Erkendelsen heraf har de bestaaende Søspejderinstitutioner sluttet sig sammen i en landsomfattende Organisation, der under Navn af »De danske Søspejdere« har til Formaal at udvikle Interessen for og Kærligheden til Sølivet i den almindelige Spejderbevægelses Aand og herigennem hos de Unge i Overgangsalderen fremme nogle af de Karakteregenskaber, der spiller en saa afgørende Rolle for Ungdommens Livssyn og Tankesæt.

Som bekendt har Landspejderkorpsene herhjemme haft en rivende Udvikling, og i de allerfleste Kredse er man sikkert fuldt ud paa det rene med, at hele denne Bevægelse vil sætte dybe Spor i den nuværende danske Ungdoms fysiske og moralske Opdragelse.

Det synes utvivlsomt, at særlig Søspejderlivet maa passe for Ungdommen i et Land som Danmark, der fremfor noget andet har indskaarne Fjorde og Sunde og Bælter, der fra Naturens Haand er som skabte for Ungdommens Uddannelse. Og der er næppe Tvivl om, at enhver rask Dreng har mere end Lyst nok til at komme ud paa Søen, ud at ro eller sejle, ud paa en Tumbleplads, der giver Muligheder for Opfyldelsen af Ungdommens mest brændende Længsler. Men der har hidtil været mange Vanskeligheder forbundne hermed, ikke mindst derved, at det egnede Materiel ikke var for Haanden.

Disse Vanskeligheder vil den nye Landsorganisation søge at overvinde, idet den paatænker at oprette særlige Afdelinger i de danske Byer, hvor Interessen er til Stede for Søspejderbevægelsens Udvikling, og ved at anskaffe passende Fartøjer og knytte ansete Personer til Afdelingerne skabe de bedst mulige Betingelser for Sagens heldige Udfald.

I det øverste Raad for »De danske Søspejdere«, der er en selvstændig Landsorganisation, sidder en Række landskendte Mænd, hvis Navne er den bedste Borgen for, at Bevægelsen vil udvikle sig til Gavn for vort Land.

Præsidenten for Raadet er Direktør *Harald Plum*, Vicepræsident Departementschef i Marineministeriet, Kaptajn *Rechnitzer*, der tillige er Formand for Forretningsudvalget, og i Raadet findes saa kendte Navne som Generalintendant *Brammer*, Kommandør *Andersen*, Godsejer *Schou*, Palsgaard, Skibsreder *Carl*, Folketingsmand, Baron *Otto Reedtz-Thott*, Direktør, Kaptajn *Aarestrup*, Pastor *Nielsen*, Skovshoved, Direktør, Kaptajn *Ewald*, der er Medlem af Forretningsudvalget, Gymnastikdirektør, Kaptajn *Høyer*, Kaptajn i Flaaden *Briand de Crèvecoeur*, Grosserer *Lyngbye*, o. fl.

Godsejer *Schou*, der som bekendt har et aabent Blik for enhver sund Bevægelse, der kan virke fremmende for den nationale Udvikling, har med sædvanlig Imødekommenhed og Elskværdighed tilbudt at stille Fregatten *Jylland* til Raadighed i Sommerferien, saaledes at Søspejdere fra Landets forskellige Afdelinger kan indlogeres om Bord og med Skibet som Basis foretage kortere Togter o. l. med det Fartøjmateriel, der tænkes knyttet til Fregatten.

Det ligger imidlertid i Sagens Natur, at der maa ret store Midler til for at føre Sagen ind i det rette Spor og give den det Omfang og den Udvikling, den fortjener.

Da vi hør gaa ud fra, at der indenfor Marineforeningens Medlemskreds og dennes Venner og Bekendte findes mange, der vil interessere sig for Søspejderbevægelsen, ja, da vi maa mene, at Marineforeningen bør være den første private Institution, der støtter denne Bevægelse, der egentlig har samme Maal med at samle de ganske Unge, som den selv med at samle de Voksne, skal vi paa det bedste anbefale Sagen til vore Medlemmers Interesse og Støtte.

Bidrag vil kunne indsendes til *Sekretæren, Kaptajn i Flaaden Ackermann, Gernersgade 2, Kbhvn.*

Liste over de indkomne Bidrag vil blive offentliggjort i Medlemsbladet.

VIVA ESPAÑA!

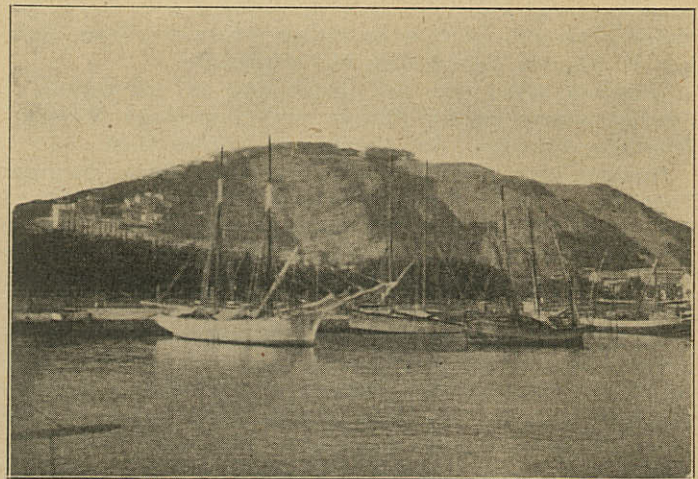
Hvor er Solen saa gylden
og Kvinden saa skøn
som i Spanien!
Hvor højes vel Knæ
til hedere Bøn
end i Spanien!

BØRGE JANSEN

En pibende Storm i Biscaya Bugten, en straalende stjerneklar Nat forbi Gibraltar, og en smuk, høj Morgen med Solglans over Spaniens Bjergtoppe — det var de forbigangne Indtryk, da Skibet med Dannebrog højt vajende agter, i Juli Maaned af det Herrens Aar 19..... stod ind imellem Malagas Havnepierer og fortøjede ved Kajen op til *Alamedaen*.

Er der mon noget Land i Verden, der staar i den Grad med Eventyrglans over sig som Spanien, det Land, paa hvilket Alverdens Digtere har ødslet deres skønneste Superlativer — »Landet, hvor Solen aldrig gaar ned«?

Og her stod jeg kolde Nordbo med begge Ben i Eventyret og havde ikke andet at gøre end at bruge alle Sanser

I Malagas Havn.

med fuld Kraft for at nyde til det yderste alt, hvad dette vidunderlige Land kunde byde mig.

Og hvad tilbragte man saa Tiden med?

Ja man beundrede, betragtede med vidtaabne Øjne alt det ejendommelige og fremmedartede.

Gadelivet er malerisk og fuldt af ægte sydlandsk Kolorit: Gadesælgerne, der med høje Raab og ledsagende Fagter falbyder deres mere eller mindre appetitlige Varer, den store Mængde Krøblinge, der befolker Gaderne og paa iøjnefaldende Maade skilte med deres Legemsfejl; her samler sig et Opløb om en umaadelig Lirekasse, fra hvis Indre et helt Orkester af sprukne Violiner og hæse Trompeter synes at sende sine Toner ud over Gaden, og faa Øjeblikke efter danser det første Par danselystne fra Fortovet; her — i Gaden ved Siden af — bevæger et Ligtog sig højtideligt af Sted, fulgt af grædende Kvinder og Børn, og hilst med Ærbødighed af de forbigående.

Ja, i Sandhed: »Les extrêmes se touchent« — og i særlig slaaende Grad blandt Sydens letbevægelige Befolkning.

De Vises Port i Alhambra.

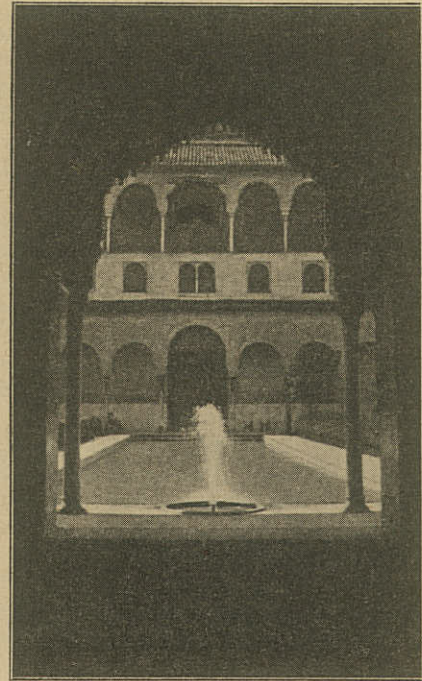
Kvinderne! Hvor er de pragtfulde! Der findes vist ikke i Verden nogen Kvindetype mere billedskøn, mere dronningagtig i sin Holdning og dog sprudlende af sydlandsk Ildfuldhed, end den fornemme Spanierinde mellem 14 og 20 Aar. Og Øjnene, de sorte »Stenkulsøjne«, der er straalende, funkende med et Skær som fra tusind Diamanter, og paa samme Tid dybe og uudgrundelige som Sierra Nevadas Bjergsøer! De Øjne er farlige for os Nordboer. Dem har vi alligevel ikke Magen til herhjemme. —

Henimod Aften paa den anden Dag af mit Ophold i Spanien afgaar jeg fra Málaga med Ekspressen Málaga—Bobadilla—Granada. Og Granada er Turens Maal!

Gennem lange Tunneler, forbi skiftende Udsigter bevæger Toget sig Forrevne Bjerglandskaber med dybe Kløfter, i hvis Bund Floden snor sig, langt, langt under en, veksler med frugtbart Agerland og grønne Olivenlunde, indtil jeg ved Midnatstid ankommer til Bestemmelsesstedet, Spaniens gamle Hovedstad: Granada.

Og jeg kører gennem den stille By i den lune Nat, forbi Katedralen, hvorfra de monotone Lyde af en Messe naar ud til mig. Hvem ved? Maaske er det Dødsmissen for Dronning Isabella. Der bliver bedt Messe hver Nat for den store Dronning her i Spaniens mindefyldte Helligdom. — Jeg øjner paa Frastand Alhambras Tinder, belyst af Maaneskæret, og da jeg har taget mit Værelse i Besiddelse

paa det store Alameda-Hotel og træder ud paa Balkonen — da føler jeg med ét, at Eventyret er ved at virkeliggøres og er ved at tage mig i sine Tryllearme; thi foran mig ligger — Granada i Maaneskin! Først Alamedaen med de

Myrtegaarden.

mørke Silhouetter af Palmerne, derover den maleriske Samling af flade Tage og Taarne i Granadas By, og i Baggrunden — Sierra Nevadas sneklædte Tinder!

Over det hele Fuldmaanen, der faar Sneen til at glimte som Sølv og gyder sit mystiske Skær over den stille By.

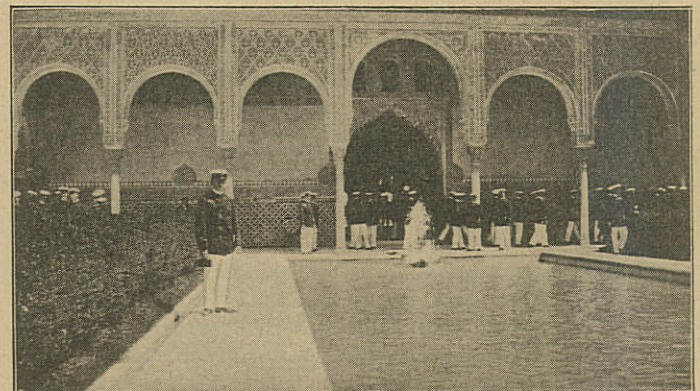
Og der hviskes og tiskes under Palmerne, mangan lille Carmencita gaar Aftentur paa Alamedaen med sin Elskede, og Luften er svanger med Elskov og Sødme.

Pludselig trænger Lyden af en Guitars Toner sig frem til mit Øre, bløde og melodiske Greb om Strængene, og nu blander en Mandsstemme sig i Strængelegen; blidt og dæmpet og dog uendelig lidenskabeligt stiger Tonerne ud af Natten: En Trubadur synger Serenader til sin Elskede i det 20. Aarhundredes Granada.

Ja, i Sandhed, Romantiken er endnu ikke flygtet fra Spanien.

I denne Nat forstaar jeg Spaniens Trolddomsmagt; saadanne Nætter gør Livet værd at leve, »Spanske Nætter«, hede, berusende, maaneklare Nætter, skabt af Naturen i et Øjeblikks Sanserus, ikke til Søvn og Hvile, men til Elskov og Liv.

Horizonten blegner i Øst, og Himlen antager denne vidunderlige Solopgangsfarve, denne Farvesymfoni, der raader over Tusinder af Schatteringer, lige fra det dybeste blaa,

Myrtegaarden.

gennem grønt og lilla til rødt, og hvis Magt over Menneskesindet aldrig vil tabe sig, saa længe der endnu er Skønhedssans i Verden.

Nu hæver Solen sig over de fjærne Bjerge, og da gaar Vejen til *Alhambra*. Det gælder om at benytte Dagen, før Varmen faar Overhaand og lægger sin sløvende Haand paa alt og alle.

Alhambra, Maurerkongernes gamle Borg, ligger midt i Granada, — beherskende Byen med sine aarhundredgamle Mure og Fæstningstaarne — som et urokkeligt Vidne for Nutiden om Maurernes fine Bygningskunst.

Alhambra! Der klirer Eventyr af det Navn! Hvilken Duft af svundne Tiders Mystik og Skønhed udstraaler det ikke!

Med Ærefrygt betræder jeg Æventyrslottet. Gennem »*La puerta del vino*« (Vinens Port) — over hvis Portal et Madonnabillede velsignende udbreder sine Arme, belyst af en evigtbrændende Lampe — naar jeg til *Karl den 5tes Palads*, der blev opført af den store Erobrer paa Ruinerne af Maurerkongernes Vinterpalads, og som forøvrigt aldrig blev bygget færdigt.

Gennem en lille Dør kommer jeg herfra ind i det egentlige gamle *Alhambra*. Først den dejlige »*Patio de arrayanes*« (Myrtegaarden).

Murene her dannes af Søjlegange med Vægge og Søjler, der overalt er indlagt med Mosaik — mange Steder tillige forsynet med Skriftsprog af Koranen. Midt i Gaarden et Marmorbassin, for Enderne af hvilket to Springvand udsender Kølighed, og omkring dette en Krans af Myrter.

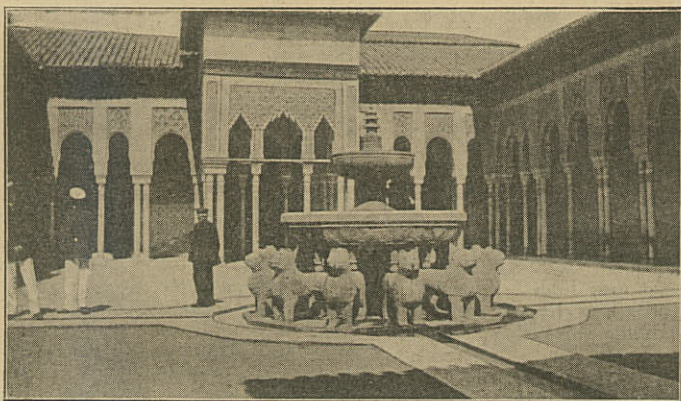
Jeg forlader Myrtegaarden og befinder mig nu i den berømteste Del af Slottet: »*Patio de los leones*« (Løvegaarden).

Ogsaa her det herligste, mosaikindlagte Murværk, de samme Søjlegange, den samme spindelvævsagtige Lethed overalt.

I Midten staar det, der har givet Løvegaarden sit Navn, det, for hvis Skyld Alverdens Turister valfarter til Granada: En stor Kumme i to Etager, omgivet af 12 Stenløver.

Mærkeligt nok er denne noget af det, man bliver mindst imponeret af. Løverne er meget uskønne og giver et klart Billede af Datidens kun lidet udviklede Billedhuggerkunst.

I Hallen, der støder op til Løvegaarden, er de mauriske Dronningers Baderum; ogsaa her er Væggene mosaikindlagte, og Loftet er gennemboret med fine Huller, saa hele Rummet kunde virke som et kæmpemæssigt Styrtebadsapparat. —

Løvegaarden.

Videre vandrer jeg gennem Feslottet, gennem Haller og Søjlegange, Cypreshaver og flisebelagte Gaarde, og ender i et af de gamle Fæstningstaarne, hvorfra Skildvagterne holdt Udkig efter »de Vantros« Hær, da den belejrede Granada for at styrte »de Troendes Behersker« og sætte Korset i Stedet for Halvmaanen.

Nu har man derfra en storslaet Udsigt over Zigeunerbyen *Albaycin*. —

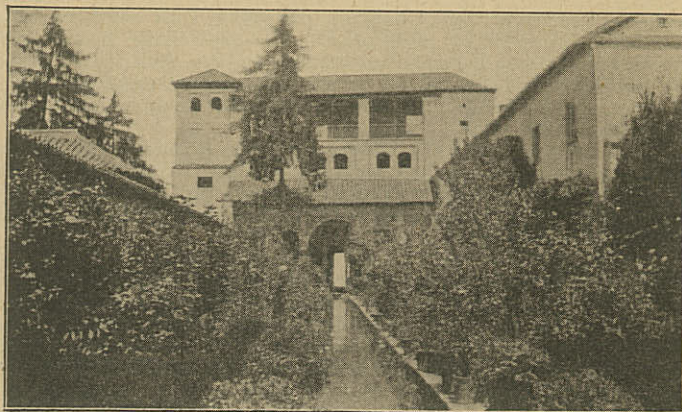
Og jeg naar Kulminationen i *Generalife*.

Generalife med de hængende Haver, *Generalife*, hvor alt, hvad der fandtes i Spanien af Geni og Kunstfærdighed, har forenet sig for at frembringe det, der skulde være — og som ogsaa virkelig blev — Maurerkongernes Paradis.

Hvilket Væld af Skønhed og Farver er her ikke samlet paa ét Sted! Hvilken Sum af Intelligens, Opfindsomhed og Skønhed er ikke nedlagt i dette Eldorado!

I Haverne blomstrer sjældne Blomster fra Alverdens Lande, Springvand udsender forfriskende Kølighed, og i de mangfoldige Bassiner svømmer Guld- og Sølvfisk.

Selve Bygningen er et enestaaende Resultat af mauriske

Generalife.

Bygmestres Opfindsomhed, og alt — lige til Rækværkerne paa Trapperne — er undermineret, saaledes at Floden *Darro's* Vande gennem et kombineret Kanalsystem kunde ledes herind og paa denne Maade skaffe Kølighed og Friskhed.

Intet Under, at *Generalife* bærer Tilnavnet: »Paradisets Have«. —

En halv Mils Vej udenfor Granada ligger Zigeunerlandsbyen. Her bor i Huler inde i Klippen adskillige hundrede Zigeunerfamilier, ægte spanske *Gitanos*, Naturbørn, der her lever til Dels det samme Liv, som deres Forfædre har levet i de sidste hundrede Aar.

Herfra sender de deres Karavaner til Europas Byer for at fremvise Zigeunerne Speciale: Dans og Musik, og her i disse Huler lever de, der ikke rejser ud, deres maleriske Liv til Uro for Omegnens Beboere og til Glæde for tilrejsende Turister, der paa dette Sted finder en Rest af det ægte gamle Zigeunerliv, som man efterhaanden kun kender det — og oven i Købet i stærkt forvansket Beskrivelse — fra Romanerne.

De danser for mig til Guitarledsagelse, baade *Fandango*, *Bolero* og *Mavedans*, de gør Tryllekunstner og spaar mig — saavel i Kaffegrums som efter Haandens Linier —, og da jeg kører bort, følger de efter Vognen, medens de priser »*El joven danese*« for hans Gavmildhed, og smaa sortkrøllede Børn springer op paa Vognen til mig og opfordrer mig til at gøre Gavmildheden endnu større, idet de rækker deres smaa snavsede Hænder op efter mig, medens de tigger. »*Pesetas, señorito, pesetas*«. —

Næste Morgen vender jeg tilbage til Málaga.

Endnu en Nat oplever jeg, maaneklar og stjerneindrende, som i Granada; for sidste Gang indsuger jeg alle de uforglemmelige Skønhedsindtryk og beruser mig i Nattens Skønhed, den hede Vin, Musiken, alt det, der i en Sum er blevet mit Indtryk af Spanien. —

Det er Regnvej, og alt er graat i graat, da Skibet ved Daggry forlader Málaga: »Glade, lokkende Málaga, Sydfrugternes, Syndens, Lystens, *Fandangoens* By.«

HECTOR BUNDESEN

Premierløjtnant i Flaaden

FRA FREMMEDE MARINER

DEN BRITISKE FLAADE

Det britiske Marinebudget for Finansaaret 1920—21 beløber sig til et Netto Beløb af 84 Mill. £, medens det sidste Aar var paa 157½ Mill. £. Der beskæftiges nu 136 000 Mand i Stedet for 280 000.

Af Budgettet skal 4 Mill. £ anvendes til Nybygninger, til Fuldførelse af de Skibe, som var under Bygning, da Krigen sluttede, og som var saa langt fremme, at man var nødt til at fortsætte Arbejdet. Af saadanne Skibe nævnes Kampkrydseren „Hood“, de lette Krydsere „Etingham“, „Raleigh“, „Frobisher“ og „Hawkins“ paa 9750 Tons, de mindre Krydsere „Despatch“ og „Diomedé“ paa 4765 Tons, „Dunedin“, „Delhi“ og „Durham“ paa 4650 Tons og „Cairo“, „Calcutta“, „Capetown“ og „Colombo“ paa 4190 Tons samt de lette Krydsere „Emerald“ og „Enterprise“. Alle disse Skibe, saa vel som nogle Destroyers og U-Baade, var omtrent færdige, da Krigen sluttede, og siden er Kølen ikke lagt til noget Skib, og intet er projekteret.

Admiralitetet koster c. 1½ Mill. £, det bestaar nu af en Marinestab, som tæller 1490 Mand.

First Lord of Admiralty udtaler sig i sine Bemærkninger til Marinebudgettet ogsaa om Kampskibenes Fremtid i Anledning af den fra anden Side fremsatte mærkelige Paastand om, at de store Kampskibes Dage var talte, og at Undervandsfartøjer og Luftskibe maatte være Fremtidens Type.

Admiralitetet har drøftet dette Spørgsmaal indgaaende og hævder, at Kampskibet maa være den Enhed, hvorpaa Sømagten bygges op.

Krigen har saa tydeligt som muligt vist Kampskibets Nødvendighed. Paa tysk Side var hele U-Baadskrigen mod Handelsskibene baseret paa Højsøflaadens Tilstedeværelse. Paa britisk Side blev de store Skibe aldrig hindret i deres Bevægelser af Undervandsbaadene, der blev jaget og bekæmpet af Destroyerne o. a.

Admiralitetet kan heller ikke indrømme, at Luftskibene har overflødiggjort det store Slagskib, thi selv om Luftskibene har deres store Betydning til Rekognoscering, til Nedslagsobservationer etc., er deres Rolle kun en Hjælper, og de kan aldeles ikke træde i Stedet for Kampskibene.

Derfor maa Kampskibet stadig være Hovedfaktoren, og Flaadeøvelserne maa drives med Kampskibeskadre. Kampskibstypen maa selvfølgelig undergaa Forandringer for at tilfredsstille Fremtidens Fordringer. Maaske kan man tænke sig, at det moderne Kampskib kan blive en *semisubmersible* eller kan hælde et Slags Flyveskib, men Udførelsen ligger vel saa langt ude i Fremtiden, at det ikke er nødvendigt at beskæftige sig hermed i Øjeblikket.

Saa meget tør vel siges, at forlader man det store Kampskib, vil Storbritanniens Sømagt komme til at lide herved.

I mange Henseender har Storbritannien i lange Tider været det førende Land paa Krigsskibsbygningens Omraade, maaske ikke netop hvad angaar de største Opfindelser, som nærmest knytter sig til den franske Marine, men i det hele og store har England været i Spidsen for Udviklingen. Ogsaa efter Krigen mener man i United Kingdom, at man stadig bør hævde Førstepladsen, baade kvantitativt og kvalitativt.

Lord Fisher har som bekendt anbefalet Undervands-Kampskibe, men meget faa i England tager Forslaget alvorligt, da saa meget taler imod at gaa over til disse Fartøjer. Det ny store Kampskib „Hood“ tager ikke, naar det ligger paa Overfladen, saa særlig megen Notits af et Par Luftfartøjer og et Par Destroyers, men en Undervands-Hood kunde under Overfladen nemt blive et let Bytte for de smaa Fartøjers Dydbomber.

Bekostningen for et Undervands-Kampskib vilde ogsaa være betydelig større end for et Overfladeskib med samme artilleristiske Kraft. Alt hvad der hører til et Undervandskibs Udstyr af Maskiner, Pumpe, Rør og Dobbeltkrog vil forøge Bekostningen, og det vilde være ganske uforsvarligt at prisgive det kostbare Undervandskib for en enkelt Destroyers Angreb.

Man kan gaa ud fra, at de store Skibe som hidtil og i det mindste en rum Tid endnu vil vedblive at være Overfladeskibe med høj Fart. Dette er jo en af Krigens vigtigste Resultater: saa stor Fart som muligt. Stor Fart befinger — indenfor hver enkelt Type — stort Deplacement, og baade Dreadnoughts, Super-Dreadnoughts og Hyper-super-Dreadnoughts maa efterhaanden give Plads for langt hurtigere Skibe med større Kanoner, tykkere Panser og forøget Beskyttelse mod Torpedoangreb baade i og under Vandlinien.

Men de kommende Ultra-hyper-super-Dreadnoughts bliver først og fremmest Overfladeskibe.

S.—R.

UNDERVANDSBAADENE

Et af Resultaterne fra Verdenskrigen er, siger den engelske maritime Skribent Archibald Hurd, at man ikke har at frygte for U-baadene i en kommende Krig. Før Fjendtlighederne ophørte, frygtede hverken ældre eller yngre Officerer i den britiske Marine U-baadene. For Handelsskibe var Forholdet anderledes, men for et godt armeret Krigsskib med høj Fart, er der ingen Grund til at nære Frygt for en U-baad.

Følgende Eksempel fra en Priseret, der afholdtes i December 1920, illustrerer Forholdet.

Motorfartøjet „Salmon“ laa i Nordsøen i Juli 1916, da man ved Hydrofonen hørte Støjen fra en U-baad. Hydrofonen var i sin Barn-dom i den Tid, men dens Anvisninger tillod dog „Salmon“ at følge U-baadens Kurs. Efter en haard Jagt indhentede „Salmon“ U-baadene, der løb under Vandet, og efter Hydrofonens Anvisning vidste man, at man var ret over U-baadene. Man kastede Dydbomber, som ødelagde U-baadene „U C 7“. Den havde 18 Mand Besætning, som omkom. Vragrester kom i Overfladen, og Olie saas flere Steder i Løbet af 3 à 4 Timer, hvorfor Priseretten gik ud fra, at U-baadene var ødelagt.

Nu gaar man derfor ud fra, at hvis man har et tilstrækkeligt Antal smaa Fartøjer, der er konstrueret til at bekæmpe U-baadene, har man intet at frygte af disse.

Det er den britiske Skatteborger, som nu maa afgøre, om man vil have en Orlogsflaade eller ikke, men de ansvarlige Søofficerer skal bestemme, hvilke Skibstyper der skal bygges for de bevilgede Midler. Man kan godt diskutere Sagen offentlig, men „Naval Warfare“ er en Videnskab, der gaar langt ud over hvad den almindelige Mand ved.

Hvorfor begyndte den tyske Marine Kampen mod Handelsskibene? Man tog i Tyskland dette Skridt, som efterhaanden bragte Amerika ind i Krigen, og som fik de fleste neutrale Lande til at vende sig mod Tyskland, fordi U-baadene — efter den første Fase i Krigen — intet kunde udrette mod de fjendtlige Krigsskibe. At faa gamle Krydsere sank i Begyndelsen af Krigen, skyldtes ikke saa meget U-baadenes Dygtighed, men at det var langsomme Skibe og tildels ogsaa andre Aarsager, f. Eks. det, at man ikke tog tilbørlig Hensyn til U-baads-Truslen. Man mente før Krigen, at U-baadene kun kunde optræde sammen med et Moderskib eller nær ved Havn og Basis, men Tyskerne viste, at denne Opfattelse var forkert, og at U-baadene kunde optræde overalt, alene henvist til egen Hjælp.

Overfor „Grand Fleet“ svigtede imidlertid U-baadene fuldstændig, ikke et af de store Skibe blev ødelagt af U-baade i den 4½-Aars Krig. Man har med Urette anført, at dette kom af, at „Grand Fleet“ var saa lidt til Søs, og at Flaaden kun blev i sin beskyttede Havn af Frygt for de fjendtlige U-baade. Dette passer ikke; tag f. Eks. „Iron Duke“, Adm. Jellicoe's Flagskib, i Perioden fra 4. August 1914 til Slutningen af 1916. I den Tid tilbagelagdes 44 680 Sømil svarende omtrent til en Distance 2 Gange rundt Jorden. For andre store Skibe i „Grand Fleet“ var Distancen lige saa stor, og for hele Krigen, i 4½ Aar, løb hvert Kampskib en Distance, der svarede til tre Gange Jorden rundt. Saa lidt frygtede Dreadnoughterne U-baadene, skøndt disse sværmede som Bier om Scapa Flow, Cromarty og Rosyth.

Tyskerne havde sikkert samme Opfattelse, thi i Kampen ved Jylland var Admiral Scheers Flaade ikke ledsaget af U-baade. Der var derimod mange tyske Jagere, der ligesom U-baadene var armeret med Torpedoer. Admiral Scheer oplyser, at der blev affyret 107 Torpedoer under Kampen. Heraf ramte kun een, som traf „Marlborough“, der laa i en 7½ Sømil lang Kolvandslinie.

Det var maaske efter disse Erfaringer, at Tyskerne bestemte sig til at anvende U-baadene mod Handelsskibene, der var saa let et Bytte. Som Forsvarsvaaben fremkom derfor fra britisk Side Patrouillefartøjerne, der skulde jage U-baadene. Resultatet ses af følgende Tabel, der viser Tab af britisk Tonnage i følgende Perioder:

	Antal Skibe	Br. Tons.
2. Kvartal 1917.....	377.....	1 227 970
3. Kvartal 1918.....	126.....	448 029
Oktober 1918.....	23.....	54 577
November 1918.....	2.....	10 195

Vaabenstilstanden kom, da Forsvaret mod U-baadene var mest effektiv. Moralen i U-baadene var saa nedbrudt af det nervepirrende Liv, at man maatte tvinge Folkene om Bord i U-baadene, og dette lagde sin Spire til Revolutionen. U-baadene havde man saaledes Magt med i det 3. Kvartal af 1918, og Tyskland vilde, siger Archibald Hurd, hvis Krigen var bleven fortsat, ikke have været i Stand til at holde U-baade i Søen.

„Grand Fleet“ laa ved Krigens Slutning ubesejret, og dens store Skibe var og blev den Skibstype, hvormed England-vandt Krigen, medens U-baadenes Skæbne var endelig beseglet. Byg, siger den britiske Professor Bragg, saa mange U-baade I vil i andre Lande, og vi skal nok ødelægge dem.

„Ja“, kan andre Lande svare hertil, forudsat at de store Skibe bliver i den aabne Sø og ikke kommer ind i snævre Farvande“.

Konklusionen er saaledes, at store Skibe er Fremtidens Type, det mener man baade i Storbritannien, i De Forenede Stater og i Japan. Med store Skibe maa de maritime Stater bygge deres Sømagt op. Fremtidens Skibstype bliver rimeligvis modificeret, en Type, som intet vil have at frygte for et U-baads-Angreb, fordi U-baadene er den mest saarbare af alle Skibstyper. Man taler vel om større Undervandskibe som en Mulighed. Men jo større Dimensioner, desto større Vanskeligheder for Navigationen, særlig i de snævre Farvande.

At de store Skibe menes at være Fremtidens Type ses bedst af Amerikas og Japans ny Flaadeprogrammer, Indledningen til en ny Kaprustning til Søs.

C. I. Speersneider,

SENDEMÆND TIL HOVEDFORENINGENS GENERALFORSAMLING
APRIL 1921.

1. Købmand I. Larsen.	35. Restauratør Julius Petersen.
2. Fabrikant G. Binder, R. af D.	36. Fabrikant Hornung.
3. Planteskoleejer Hastrup.	37. Assistent Poul Heidner.
4. Forstander P. Jensen.	38. Kontorchef Biering-Petersen.
5. Tømremester P. Topp.	39. Manufakturhandler L. A. Ostermann.
6. Murermester C. Thiel.	40. Chauffør Hans Torp.
7. Cigarhandler Elwarth.	41. Cigarhandler Sonnemann.
8. Grosserer L. Tilly.	42. Skibsfører H. W. Wrisberg.
9. Fuldmægtig Riise, R. af D.	43. Maskinmester Salmenius.
10. Kommandør H. Kiær, K. af D., Dbmd. p. p.	44. Togfører N. L. Petersen.
11. Sognefoged I. C. Olsen.	45. Slagtermester V. Sander.
12. Direktør C. Gamst, R. af D., Dbmd. p. p.	46. Telefon-Holdfører H. K. Skaarup.
13. Skibsmægler M. Nielsen.	47. Handelsrejsende O. V. Søderlund.
14. Skolebestyrer J. Teisen.	48. Gas- og Vandmester A. Haag.
15. Kammerjunker V. Lindholm, R. af D.	49. Lokomotivfører Holm.
16. Ekviperingshandler R. Hermansen.	50. Kaptajn Ipsen.
17. Modellerer Otto Dørge.	51. Overretssagfører Schoustrup.
18. Malermester Fred. A. Møller.	52. Fabrikant Jul. Schultz.
19. Direktør J. Bergsøe, R. af D.	53. Mester v. Orlogsv. Borrild, Dbmd.
20. Rentier J. D. Clausen, Dbmd.	54. Løjtnant C. Garp.
21. Bankfuldmægtig C. Nath.	55. Ing. C. Mikkelsen.
22. Direktør M. Schmidten, R. af D.	56. Fabrikant C. F. Kiehn.
23. Direktør C. G. Burcharth.	57. Kaptajn Svarrer.
24. Arkitekt E. W. Marston.	
25. Korttegner C. Gurly Lillie.	
26. Søfartschef V. Heise, R. af D.	
27. Assistent N. Petersen.	
28. Krigsassessor P. F. Lund, Dbmd.	
29. Fiskehandler N. C. Nielsen.	
30. Gartner C. Barfoed.	
31. Kommandør R. Hammer, K. af D., Dbmd.	
32. Fabrikant Emil Johnsen.	
33. Ingeniør H. Høffding.	
34. Apotheker N. Peytz.	

SUPPLEANTER

1. Overkanoner Bachmann, Dbmd.
2. Kontorchef L. V. Fasting.
3. Guldmed P. W. Kragh.
4. Fabrikant Købler.
5. Løjtnant Holbeck.
6. Kontorbud L. A. Orlyk.
7. Maskinmester Hjerrild.
8. Købmand Poul Fleck.

KØBENHAVN-KREDSSENS GENERALFORSAMLING
D. 17. FEBRUAR 1921 I STUDENTERFORENINGENS STORE SAL

Kredsen er vokset i det Foreningsaar, som nu er gaaet, — men Antallet af nye Medlemmer motiverer ikke den stærke Tilslutning, de sidste Mødeaftener har kunnet udvise; — hvis alle mødte frem, vilde end ikke Studenterforeningens hele Bygning slaa til, og derfor maa det være andre Grunde, der, til Bestyrelsens Glæde, nu formaar at lokke Medlemmerne frem til Møderne, hvor Livet snart former sig som i en stor og talrig Familie, hvis enkelte Dele forenes med usynlige Baand, og som befinder sig vel sammen — om man saa maa sige — „inden Borde“, for at holde paa den maritime Terminologi.

Den stærkere Tilslutning maa imidlertid konstateres som et Faktum, og vi tror os berettigede til at udtale, at ogsaa Fremtiden vil øge Tilslutningen til vor Forening, — mange Tegn tyder derpaa, ikke mindst den Omstændighed, at baade vor Marine- og Handelsflaade efter Krigens Uro og anspændte Arbejde hjemme og ude nu i højere Grad end før kan ventes at ville møde frem i vore Rækker med sine Repræsentanter. For vore Formaals og vor egen Skyld vil vi da haabe, at en stedse større og større Skare vil flokkes under vort Splitflag i samme Endrægtighed og samme Vilje til vor Flaades og Handelsmarines Vel og Fremme, som i de otte Aar, der er henrundne siden Marineforeningens Stiftelse.

Mere end 200 Medlemmer var samlede, da Formanden, Grosserer *Valdemar Schou*, besteg Talerstolen og bød Velkommen, hvorefter han foreslog Fabrikant *J. Schultz* til Dirigent, et Forslag, der modtoges med Akklamation. Fabrikant Schultz takkede for Valget, konstaterede Generalforsamlingens lovlige Indvarsling og Beslutningsdygtighed, og gav derpaa Ordet til Formanden, der gennemgik Aarets Begivenheder noget mere udførligt, end Tilfældet er i den til Medlemmerne omsendte Indvarsling, — berørte forskellige økonomiske Forhold, og konstaterede Foreningens gladelige Vækst.

Kassereren, Skolebestyrer *J. Teisen*, gennemgik derpaa det reviderede Regnskab, der balancerede med 6,426 Kr. 61 Øre, og knyttede dertil nogle velvalgte Ord om Kredens Nutid og Fremtid, der modtoges med Bifald. Der gaves enstemmig Decharge.

Dagsordenens Punkt 4 — indkomne Forslag — gav ikke Anledning til Diskussion, hvorefter Dirigenten satte Punkt 5 — Bestyrelsesvalg — til Behandling, idet han meget smukt forinden takkede Bestyrelsen for det Aar, som var udløbet, og Formand, Næstformand, Kasserer og Bestyrelsesmedlemmer genvalgtes med Akklamation. Formanden takkede paa Bestyrelsens Vegne og udtalte Haabet om, at det i det kommende Aar maatte lykkes at bringe Foreningen Held og Fremgang som hidindtil.

De af Bestyrelsen foreslaede Sendemænd valgtes enstemmig. Til Dirigenten rettedes en velfortjent Tak for hans Ledelse af Forhandlingerne.

Chauffør *Torp* lyste efter Begravelsesudvalgets Virksomhed, og der udspandt sig nogen Diskussion om denne vanskelige Sags Ordning, i hvilken deltog Formanden, Overretssagfører *Schoustrup* m. fl. Det gamle Spørgsmaal om Damernes Deltagelse i Foreningslivet ved passende Lejligheder rejstes paany, og som sædvanlig fandt der nogen Diskussion Sted herom, idet der dog, uanset den Interesse, der sikkert vilde følge et Forsøg i denne Retning, stadig ikke synes at være Jordbund for Eksperimentet. —

Af Fabrikant Schultz udbragtes der tilsidst et Leve for den genvalgte Bestyrelse.

Kassereren, Skolebestyrer *J. Teisen* fremsatte Tanken om Oprettelsen af et Sangkor, hvilket syntes at vinde Bifald. For dem, der maatte ønske at vide nærmere om denne Sag, henviser vi til den andetsteds i Bladet rettede Opfordring til stemmebegavede Kammerater til at melde sig paa Foreningens Kontor.

Efter Generalforsamlingen holdt Næstformanden, Arkitekt *Marston*, Foredrag, ledsaget af Lysbilleder, om „Det danske Redningsvæsen“, idet han indledede med at bringe en Hilsen til den tilstedeværende Repræsentant for dette, Bestyreren af Bornholms Redningsvæsen, Dampskibsekspeditor *Ødbergsen* fra Neksø, og derpaa gik over til at fortælle om denne under Marineministeriet hørende mønsterværdigt ledede smukke Statsvirksomhed og dens Udvikling gennem 69 Aar, og om de Mænd, der er knyttede til denne Institution, der i den forløbne Aarrække siden 26. Marts 1852 har reddet ca. 10,000 Menneskeliv; foruden de under Landbrugsministeriet sorterende to Bjergningsdampere, „Vestkysten“ og „Vesterhavet“, der i den Tid, de har virket, henholdsvis siden 1895 og 1905, har hjerget ikke mindre end ca. 2,500 Mennesker — Tal, der taler for sig selv.

Efter Foredraget, der hilstes med kraftigt og velfortjent Bifald, tog man fat paa Aftensmaden, og Formanden, Grosserer *Valdemar Schou*, afslørede under Forsamlingens Bifald en af Arkitekt *Marston* skænket Flagmast, udført af Modellerer *Otto Dørge* med dennes sædvanlige Dygtighed. Flagmasten, der er rigget som Mesanrejsning fra Tiden før Aar 1780 og forsynet med den indtil da brugte Bergineraa, paa hvis Nok Foreningens Splitflag vajer, medens Toppen af Masten bærer en hvid Stander med et kronet M, staar paa en poleret, firkantet Mahognisokkel, omgivet til alle Sider med Kæder, og foran og bag Masten bærende to forgyldte Kroner. Den korrekte Rigning med alt staaende og løbende Gods findes korrekt gengivet, og det smukke Arbejde, Hr. *Dørge* her har udført, vakte Medlemmernes fulde Bifald. Flagmasten vil sammen med Foreningens øvrige Insignier faa sin Plads foran Formanden ved Møderne.

Senere bragte Næstformanden i en Tale en Hyldest saavel til Hr. *Ødbergsen* som ogsaa til den tilstedeværende, af Livredningen højt fortjente Kaptajn *Engelhardt*, hvis verdenskendte, sammenfoldelige Redningsbaade har bragt hans og Danmarks Navn viden om i Verden, paa samme ærefulde Maade som vort udmærkede Redningsvæsen.

De tilstedeværende unge Gæster, Marineerne, Navigatorerne og Maskinisterne, hilstes i en fortræffelig, humoristisk Tale af *Axel Thiess*, der under Forsamlingens Jubel sammenlignede de unge Værnepligtiges og Sømands Liv nu og for 40 Aar siden. Overkanoner *Jensen* talte i smukke Vendinger for Hovedforeningens Sekretær, Overretssagfører *Poul Kjær*, og for dennes udmærkede Ledelse af Foreningens store Kontorarbejde.

Ligesom Tilslutningen til denne vellykkede Aften var stor, saaledes sporedes fra første Begyndelse en udmærket Stemning, der gav sig Luft paa forskellig Maade — ved Sange og ved Deklamation, hvilken sidste Kunst start tæller flere virkelig dygtige Dyrkere blandt os — vi nævner her Stenhuggermester *Petersen* og Cigarhandler *Sonnemann*, der begge til Tilhørernes Glæde gav Prøver paa deres kunstneriske Evner.

Den 22. Marts mødes vi igen til Vintersæsonens sidste Møde inden Stiftelsesfesten i Slutningen af April. Marts mødet vil byde paa et interessant Foredrag af Astronomen, Observator *Torvald Köhl* om „Beboede Verdensdele“. Foredragsholderen og hans Billeder vil fra to tidligere Lejligheder være Medlemmerne velbekendt fra andre astronomiske Emner, og Tilslutningen har begge de foregaaende Gange været ualmindelig stor. Vi haaber, det samme vil blive Tilfældet, naar vi atter stævner til Møde.

LYSBILLED-ARKIVET

København-Kredsens Lysbilledarkiv har snart naaet en ret anselig Størrelse, — vi tør nok sige til Underholdning og Glæde for Medlemmerne, ved hvis eget Initiativ Samlingen for Aaret 1920 nu tæller ca. 100 Billeder. Vi minder stadig Medlemmerne om at tænke paa Arkivet ved at indsende Billeder med maritime Emner fra vor Flaade og Handelsmarine, til Kontoret, Møntergade 22. Vi har sidst haft den Glæde, at Kanoner *Nielsen* har stillet en Række fortrinlige Billeder med Motiver fra Flaadens Deltagelse i Genforeningsfestlighederne i Sønderborg og paa Dybbøl til vor Raadighed, og disse Billeder vil, saafremt Tiden tillader det, blive foreviste ved Stiftelsesfesten i April Maaned sammen med en hel Del andre nye og for Medlemmerne

endnu ikke foreviste Billeder af betydelig Interesse. Bankfuldmægtig *Nath*, vor Sekretær, har ligeledes bidraget med en Række udmærkede Billeder.

Ved Rejser, som Medlemmer af København-Kredsens Bestyrelse har foretaget i Provinsen, bl. a. til Helsingør og Skelskør, har ca. 60 Billeder af vort Arkiv været medtagne og fremviste, og der har været megen Glæde over ikke blot ved de af Billederne, der viser Livet paa vor Flaade, og derved opfrisker gamle Minder fra Marinetiden hos de fleste af Tilskuerne og knytter Baand, der maaske var tyndslidte i Aarenes Løb eller helt bristede, men ogsaa de af Billederne, der viser Livet paa Søen i Fortid og Nutid i vor egen eller andre Mariner.

Vi retter en Tak til de Kammerater, der allerede har støttet os i denne Sag, og haaber, som vi tidligere har fundet Anledning til at skrive her, at vi fremdeles maa kunne regne paa disses Støtte i denne Sag, som alt har staaet sin Prøve, og som vi tillægger megen Betydning i ikke blot vor egen Kreds' Liv, men ogsaa i vor Samvirken med de andre Lokalkredse.

Ikke mindre takker vi de Kammerater, hvis Billeder vi — enten paa Grund af disses rent personlige Præg, der ikke kunde antages at have almen Interesse, eller af andre, rent tekniske Grunde — ikke har kunnet bruge. Vi beder dem derfor ikke ophøre med at vise Sagen deres Interesse, og takker for deres gode Vilje. *E. W. M.*

GAVE TIL KØBENHAVN-KREDSEN

Ved Lokalkredsens Generalforsamling den 17. Februar kunde Formanden meddele de Tilstedeværende, at en anonym Ven og Kammerat indenfor Kredsen havde skænket denne 1000 Kr. Han bragte Giveren en varm Tak for hans Offervillighed, idet han dog samtidig beklagede, at han ifølge Giverens udtrykkelige Paalæg var afskaaret fra at nævne dennes Navn. Vi veed, at der bag Anonymiteten skjuler sig et meget kendt og agtet københavnsk Borgernavn, og vi tøver ikke med her at forny den Tak, der den paagældende Aften rettedes til Giveren.

Beløbet vil, under Samraad med Giveren, af Bestyrelsen blive anvendt bl. a. til et større Flag til Kredsen til Brug ved særlig højtidelige Lejligheder, hvor Foreningen repræsenteres udadtil.

KØBENHAVN-KREDSENS LEDELSE

Under Formandens, Grosserer *Valdemar Schou's* Bortrejse indtil Slutningen af April har Næstformanden, Arkitekt *E. W. Marston*, overtaget Formandshvervet. Næstformandens Adresse er Vesterbrogade 123, Telefon Vester 2048 x.

SANGKORET

I Henhold til det Forslag, der fremkom paa København-Kredsens Generalforsamling den 17. Februar angaaende den mulige Dannelse af et Sangkor indenfor Foreningen, anmodes de Medlemmer, der interesserer sig derfor, godhedsfuldt mundtligt eller skriftligt at melde sig til Foreningens Kontor, Møntergade 22, hvorefter der vil blive taget Stilling til Sagens Genemførelse.

P. B. V.

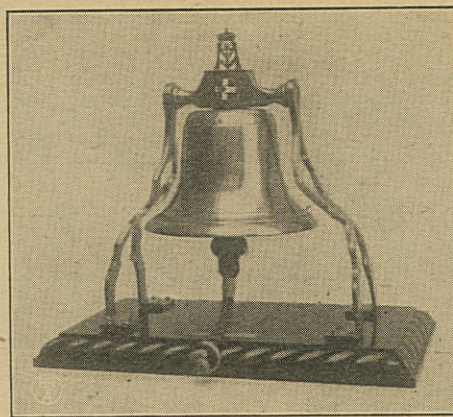
J. TEISEN,
Kasserer

HJERTELIG TAK

bringes til alle Medlemmerne i Odense-Kredsen, der velvilligst skænkede os Gaver til vor Tombola den 1. Februar og Tak til alle Medlemmer med Damer, som deltog i Festen og derved bidrog til et smukt Overskud til Kredsen Kasse. *BESTYRELSEN*

FRA AARHUS-KREDSEN

I Slutningen af Aaret havde Lokalkredsen den Glæde fra Aarhus Skibshandlerforening at modtage som Gave en smuk Klokke til Brug ved Møderne. Det er en gammel Skibsklokke, der er anbragt paa en Egetræs fod og foroven dekoreret med Foreningens Emblem, alt som det ses paa ovenstaaende Billede. Ved en festlig Sammenkomst paa Kvægtorvets Restaurant overrakte Skibshandlerforeningens Formand Klokken til vor Forening, og siden da benyttes den ved vore Møder. En stor Del af Foreningens Medlemmer havde givet Møde,

og man tilbragte en storartet Aften sammen; der herskede den fornøjeligste Stemning, og vi havde Fornøjelsen at se en hel Del Gæster, bl. a. Kaptajner fra de i Havnen liggende store Skibe, saavel danske som fremmede.

Tirsdag den 18. Januar havde vi Fornøjelsen at se Kaptajn *Godfred Hansen* her, og for en Forsamling af over 200 Mennesker holdt Kaptajnen sit kendte og interessante Foredrag om sin Undsætnings-ekspedition. Denne vor Sammenkomst havde samlet de fleste af vore Medlemmer, og man tilbragte en yderst fornøjelig Aften sammen. Efter Foredraget blev der musiceret, senere drukket Kaffe, og det varede ikke længe inden saavel unge som ældre hengav sig til Dansens Glæder — det blev i et og alt en fornøjelig Sammenkomst. Fra Inspektionsskibet „Guldborgsund“, der laa i Havnen, deltog efter Indbydelse Chefen, Kaptajn *Pade*, Premierløjtnant *Nielsen*, Underofficerer og Menige.

Lokalkredsens Medlemsantal er nu oppe paa 150.

I LIVETS TJENESTE

Ovenstaaende Minebøsse er sidste Sommer paa Foranledning af Aarhus Lokalkreds opstillet ved Aarhus Havn tæt ved Københavnsdampens Anlægsplads. Den har indsamlet et ikke saa ringe Beløb og bl. a. har Lokalkredsens Bestyrelse haft den Glæde at kunne tilstille 4 Enker efter mineforulykkede Søfolk en god Gave hver til Julen, foruden at der er skænket 150 Kr. til Aarhus Skipper Hjælpekasse til Fordeling til trængende gamle Søfolk og Enker efter saadanne. *Beh.*